

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci žalobce **J. J.** místem podnikání U., R. 32, v řízení zastoupeného Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem Olomouc, Ostružnická 6, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2015 č.j. 3797/1.30/15-7, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj ze dne 30.10.2012 č.j. 17827/10.72/12/1.3, kterým byl žalobce shledán odpovědným za spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti tak, že žalovaný změnil výši sankce na 59.000,- Kč.

Žalobce namítá, že:

- 1) předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2013 č.j. 4684/1.30/12/14.3 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.4.2015 č.j. 78 Ad 30/2013-30. Tím podle žalobce nedošlo k obnovení řízení ve smyslu § 100 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale k zahájení řízení nového dle § 101 písm. d) správního řádu. Takové nové řízení bylo ovšem zahájeno až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené § 141 odst. 3 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“);
- 2) sankce ve výši 59.000,- Kč je pro žalobce stále nepřiměřeně vysoká;
- 3) spodní hranice sankce 50.000,- Kč vložená do zákona o zaměstnanosti zákonem č. 136/2014 Sb. je formulována neurčitě, bez návaznosti na zrušovací nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13, protože sankce uložená nad touto spodní hranicí je uložena na základě neurčitě formulovaného právního předpisu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) zrušovacím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě se odvolací řízení ocitlo ve fázi, kdy o žalobcově odvolání nebylo rozhodnuto. Upozorňuje na stavění běhu prekluzivní lhůty dle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a na to, že část lhůty uběhla před zahájením soudního řízení a část uběhla po něm se sčítají;
- 2) žalovaný v součinnosti se žalobcem ověřil jeho majetkové poměry a tyto zhodnotil při ukládání pokuty v nové výši;
- 3) žalovaný vycházel z dikce zákona, která byla pro žalobce nejpříznivější, tj. ze stavu mezi citovaným nálezem Ústavního soudu a novelizací provedenou zák. č. 136/2014 Sb. Vycházel tedy ze stavu, že spodní hranice výše sankce neexistuje. Konkrétní výši pokuty pak řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí.

B.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

a.

K žalobnímu bodu 1)

Žalobci nelze přisvědčit v názoru o tom, že je-li rozhodnutí správního orgánu soudem rozhodujícím ve správním řízení zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení, jedná se o řízení nové.

Krajský soud ve shodě s žalovaným akcentuje skutečnost, že je-li rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, je toliko odstraněn akt, kterým bylo odvolací řízení skončeno. Odvolací řízení se tak dostává do stavu, kdy je na něj třeba nahlížet, jakoby nikdy skončeno nebylo, a je povinností odvolacího správního orgánu ho tedy znovu řádně ukončit. To se děje zpravidla rozhodnutím odvolacího správního orgánu o odvolání. Proto je třeba uzavřít, že se nejedná o řízení nové, ale stále o totéž odvolací řízení, které dosud nebylo řádně ukončeno.

Prekluzivní lhůta se pak po dobu soudního řízení staví (§ 41 s.ř.s.). Je proto vyloučeno, aby běžela i po dobu, kdy bylo vedeno u Krajského soudu řízení o přezkum předcházejícího rozhodnutí žalovaného, jak se snaží žalobce dovodit.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobní bod 1) je nedůvodný.

b.

K žalobním bodům 2) – 3)

Zde žalovaný beze zbytku kopíruje odvolací námitky uplatněné v řízení před žalovaným, s nimiž se žalovaný obsáhle vypořádal na str. 4 – 8 napadeného rozhodnutí. Takové pouhé přesouvání problému před správní soud, aniž by žalobce jakoukoli relevantní argumentací zpochybňoval řádně vyslovené závěry žalovaného, nelze považovat za žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových či právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s.

Přesto krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalovaný se podrobně zabýval žalobcovými majetkovými poměry, pokud na str. 7 – 8 hodnotí velikost žalobce z pohledu počtu zaměstnanců, vlastnictví nemovitosti zatížené zástavním právem, stav žalobcových aktiv a pasív, zůstatek pokladny, údaje obsažené v daňových přiznáních, rekapitulaci mezd zaměstnanců žalobce a rozpis plateb nájemného.

Vůči vyhodnocení těchto skutečností žalovaným žalobce v žalobě ničeho nenamítá, proto se neexistujícími žalobními body vůči tomuto vyhodnocení poměrů žalobce nemůže soud dále zabývat.

Žalovaný též v již napadeném rozhodnutí (str. 9) akcentoval, že vycházel při stanovení sankce z právní úpravy pro žalobce nejpříznivější, tj. ze stavu, kdy spodní hranice výše pokuty za tento správní delikt zákonodárcem stanovena nebyla. Výši pokuty pak podle tohoto stavu v napadeném rozhodnutí (str. 7 – 9) odůvodnil.

Je proto absolutně nadbytečné a zcela přesahující obsah tohoto konkrétního soudního přezkumu zabývat se žalobcovou argumentací k podobě ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1.1.2015. Tato zákonná úprava totiž nebyla na žalobcův případ nikdy aplikována – pokuta byla žalobci stanovena podle ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 20.10.2014 do 31.12.2014. V té době účinné znění cit. ust. určovalo rozmezí pokuty za předmětný správní delikt ve výši 0 až 10 mil. Kč. V tomto rozmezí se pak při určení konkrétní výše pokuty žalovaný udržel.

Vycházel-li tedy žalovaný ze stavu, že spodní hranice výše pokuty v žalobcově případě neexistuje, nemohl současně vycházet z dolní hranice pokuty, která by byla zákonodárcem neurčitě formulována. Samotná skutečnost, že takto určená výše pokuty přesahuje později (vskutku neurčitě) zavedenou spodní hranici, nemůže na uvedených závěrech ničeho změnit.

Konkrétnímu určení výše pokuty pak žalobce v žalobě opět ničeho nevytýká, a proto i zde krajský soud uzavírá, že neexistujícími žalobními body vůči tomuto

určení konkrétní výše pokuty (které je opět žalovaným v napadeném rozhodnutí odůvodněno) se nemůže soud dále zabývat.

**c.
Závěr**

Žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným, a proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

C.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 20. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu